

BILLY LEE RILEY EN 'ZIJN' GROENE MANNETJES...

Net als elke rocker doet het je toch wat als je dan in de Boppin' Around leest dat er weer een grote artiest is overleden. Ook al zou je in de tussentijd er al aan gewend moeten raken want de meeste originele rock 'n' roll artiesten hebben natuurlijk al het loodje gelegd. En we weten allemaal dat diegenen die nog leven, op elk moment het leven kunnen laten. Wat doet het je als rock 'n' roll fan? En maakt de populariteit van zo'n artiest nog wat uit? Op die eerste vraag vind ik het een beetje lastig om op te antwoorden. Ik probeer altijd heel nuchter te blijven en denk dan bij me: ach ja, iedereen gaat dood en ik heb ze niet persoonlijk gekend dus niet getreurd. Maar onbewust ben je er toch mee bezig en als je dan leest dat bijvoorbeeld Bo Diddley is overleden dan ben je al gauw geneigd om dan naar je platenkast te lopen en toch even zijn muziek op te zetten. Op de tweede vraag kan ik wel duidelijk antwoord geven. Ja, de populariteit van een artiest doet er inderdaad toe. Een vrij onbekende artiest ben je al gauw vergeten terwijl je bij een populaire artiest je blij bent als je hem of haar nog hebt zien optreden. Of juist: jammer dat ik hem of haar nog nooit heb gezien, zoals ik die ervaring helaas heb met Carl Perkins. Maar hoe dan ook, het blijft natuurlijk oppervlakkig en zo hoort het ook als je het mij vraagt. Je mag best een grote fan van een artiest zijn maar om te gaan huilen als een klein kind als deze komt te overlijden vind ik zeer overdreven.

Maar het zou natuurlijk ook kunnen dat je zo'n artiest wel persoonlijk heb gekend. Dan komt het nieuws toch net wat harder aan. Zo is het overlijden van Ronnie Dawson waarschijnlijk harder aangekomen bij ex-Tin Stars gitarist Tjarko, die veel met Ronnie speelde, dan bij de gemiddelde rockabillyfan. Ook het overlijden van Billy Lee Riley is hoogstwaarschijnlijk een klap in het gezicht geweest van gitarist Emilio, die met zijn band The Bellhops een goede band met hem had. Ook ik had een band met Billy Lee Riley, en al is deze waarschijnlijk wat minder geweest dan dat Emilio met hem had, ik had wel meerdere en hele leuke en bijzondere ervaringen met hem waar ik jullie over wil vertellen.

Billy Lee Riley in de fifties

Jaren geleden toen we nog jong waren en ik nog volop in het rockabilly uitgaansleven zat zouden we met een grote groep, die elkaar voornamelijk van de Cruise Inn kende, naar Hemsby gaan. Dit was toen hét weekend en we keken er altijd lang van te voren naar uit, mede omdat er toen nog niet zoveel andere rock 'n' roll weekenden waren en ook omdat begin jaren '90 Hemsby originele Amerikaanse artiesten boekte die echt wat hadden betekend voor de rock 'n' roll muziek. Zo ook

die keer, op 16 oktober 1993. Eerst zou Janis Martin en daarna Billy Lee Riley optreden. Natuurlijk kende ik de klassieker Flying Saucers Rock 'n' Roll en wist dat Billy's band in de jaren '50 The Little Green Men waren. Omdat we op Hemsby op zondag vaak verkleed gingen en altijd in waren voor wat gekkigheid had ik het idee om als (Little) Green Men te gaan. Ik belde wat vrienden op die wel in waren voor een geintje. Dit waren Martin, Daan en Whitey - een Schot die toen in Nederland woonde. Allen reageerden zeer positief op dit idee en zorgden voor groene kleding en pruiken. Ik haalde bij de fopshop vier dezelfde groene maskers en klaar waren we!

The Little Green Men op Hemsby (GB), 16 oktober 1993

Die avond voordat Billy Lee Riley zou optreden verzamelden we en kleedden we ons om zonder echt te weten wat er zou gebeuren. Ik vertelde dat het toch echt de bedoeling was dat we bij het nummer Flying Saucers op het podium zouden gaan om als dwazen rond te gaan boppen. Maar natuurlijk hadden we niks met de organisatie afgesproken want zoals ik al vertelde: we waren jong en vol overtuiging dat gewoon op het podium springen het meest rock 'n' roll was. Dit idee van mij was te hoog gegrepen en ik had de populariteit van Billy verkeerd ingeschat: hoe dichter we bij het podium probeerden te komen in onze groene pakken en maskers, hoe drukker het werd. Ik probeerde nog met wat kracht bij het dranghek te komen en had haast slaande ruzie met een Engelsman. Het ging dus niet lukken en Janis Martin was net klaar met haar goede optreden dus de tijd drong. Even was de twijfel: zullen we met z'n vieren in het publiek blijven en hopen dat Billy ons zou zien of zouden we het via de zijkant proberen en het aan de organisatie vragen? We besloten dat laatste, want ik kon me er niet bij neerleggen. We waren er nu zo dicht bij en om nu niet het podium op te gaan zou een grote teleurstelling voor me zijn en bovendien was de temperatuur in zo'n groen pak niet om uit te houden. Dus ging ik naar de zijkant om het te vragen. Toen ik bij de DJ, die op dat moment toevallig een Nederlander was namelijk Rick, zanger van de Tin Stars en een hele grote fan van Billy, aangekomen was, moest hij wel lachen toen die mijn bezweten kop onder dat groene masker zag. Hij zei dat ik aan de andere kant van het podium moest zijn en ik hoorde dat ik moest opschieten want Billy was al begonnen met zijn act. Gelukkig voor ons begon hij niet met Flying Saucers... Dus ik weer door het publiek naar de andere groene mannetjes en met zijn allen naar de andere kant. Daar aangekomen kwamen we Tom Ingram, de organisator van Hemsby, tegen en hij zag er wel meteen de humor van in. Maar ook hij moest aan de beveiliging vragen of wij wel het podium op mochten. De tijd ging maar door en wij hadden

nog steeds geen zekerheid of het nu ons zou lukken. Billy had al heel wat nummers gezongen en wij maar op toestemming wachten, wat op dat moment heel lang duurt. Tom kwam gelukkig terug en zei: het is okay, maar alleen bij Flying Saucers. Tuurlijk, dacht ik nog. Ik had echt geen behoefte om bij nog meer nummers te gaan boppen. Dat zou niemand van ons kunnen volhouden en bovendien zou dat voor iedereen erg vervelend worden. Maar wat een opluchting toen ze ons erdoor lieten. Whitey greep gelijk zijn kans om een handtekening aan Janis Martin te vragen. Ik begon net even te twijfelen: hoe zou Billy hierop zou reageren, want hij had geen idee wat hem te wachten stond. En bovendien wisten wij ook niet hoe Billy zou reageren. Ik weet wel dat je zo iets niet bij een Chuck Berry of een Jerry Lee Lewis hoeft te proberen want deze mannen zouden meteen hun show stoppen met alle gevolgen van dien, maar lang kon ik er niet over nadenken want ik hoorde gitarist Johnny "I Hate The Disco", bandleider van Johnny & The Roccas, het intro van Flying Saucers inzetten. Meteen renden we het podium op en in mijn haast vergat ik een trede en struikelde het podium op waardoor ik eerst mijn masker moest vasthouden en al boppend opnieuw moest vastknopen. Daan, de langste van ons, volgde me en had zich erg uitgedost met een wilde groene pruik met lang haar en hele grote nepvoeten die hij een uurtje van te voren groen had gespoten. Daarop volgden Martin en Whitey die vol enthousiasme met elkaar begonnen te dansen, maar de fijnste verrassing kwam van Billy zelf. Toen hij ons zag aankomen vanuit zijn ooghoeken liep hij meteen naar het zijkant van het podium om plaats voor ons te maken. Hij maakte het nummer extra lang door wat meer gitaarsolo's weg te geven en coupletten te herhalen. Ik hoorde hem zelfs even lachen terwijl hij moest zingen en het publiek reageerde ook enthousiast. Onze missie was geslaagd! Maar wat waren we ook weer blij toen het nummer afgelopen was, want totaal uitgepuft namen wij het applaus in ontvangst dat Billy voor ons had gevraagd, en kropen weer het podium af. Zo trots als een pauw liepen we nog wat rond in de zaal met onze groene pakken om ons later weer om te kleden zodat er maar weinig mensen, behalve de Nederlanders, wisten wie die groene mannetjes nu in het echt waren. Het Engelse toonaangevende rock 'n' roll magazine Now Dig This schreef over dit optreden en ook over de (little) Green Men. Maar leuker vond ik het dat toen Billy Lee Riley twee jaar later in Londen optrad dat ditzelfde magazine schreef dat ze de groene mannetjes miste en geen idee hadden waar ze vandaan kwamen.

Billy Lee Riley en Groene Mannen, 30 september 1995 op de Rockhouse Meeting

Niet veel later, op 30 september 1995, op de Rockhouse Meeting in Eindhoven zou Billy Lee Riley weer optreden. Ik belde dezelfde jongens weer op met de vraag: zullen we het daar weer doen? Natuurlijk waren ze weer enthousiast, alleen op het allerlaatste moment kon Martin helaas niet komen en op de weg daarnaar toe probeerde ik nog een vervanger te vinden. Ik zat met Peter, HJ en een wat verlegen jongen die ik toen nog niet zo goed kende, Martijn, in de auto. Ik was wel overtuigd dat ik HJ zover kon krijgen om mee te doen maar tot mijn verbazing kreeg ik hem maar niet over. Toen vroeg ik het maar aan Peter die ook weigerde. Met mijn handen in het haar wist ik geen raad en vroeg ik het aan die nieuweling Martijn die nergens op voorbereid was maar meteen toestemde.

Dit keer was het wel wat anders. We waren veel zelfverzekerder omdat we wisten dat Billy de humor er wel van in zag. Met zakken vol met groene kleding kwamen we de zaal in nadat de bewaking het uitgebreid en vol verbazing had bekeken: "Wat moet je hiermee?" Waarop wij verzekerd zeiden: "nou, Billy Lee Riley begeleiden!" Daarna liepen we door naar het podium waarop werd gevraagd: "wie zijn jullie?" "We begeleiden Billy Lee Riley!" "O, jullie zijn de band? Kom verder!" En zodoende liepen we zo de kleedkamer binnen en werden we aan Billy voorgesteld. Billy, die onze gezichten nog nooit had gezien, zat op een stoel en schudde vriendelijk onze handen. Ook hij wist niet beter of wij moesten hem muzikaal begeleiden, een taak die voor The Bellhops was weggelegd! Ik vroeg Billy of hij nog dat optreden in Hemsby kon herinneren waar vier groene mannen op het podium kwamen. "Ja", zei hij met een glimlach, daarna zei ik dat ik een verrassing voor hem had omdat wij zijn groene mannen waren! Hierop sprong Billy uit zijn stoel en zijn glimlach veranderde in een grote lach "You really are? That's great!" Hij wist nog alle details te vertellen, over een groen mannetje met een derde been uit zijn broek, waarop hij in de lach schoot. Hij was helemaal enthousiast en vertelde wanneer hij Flying Sausers zou gaan doen en dat hij het twéé keer zou doen! Beide keren moesten wij op het podium komen. We maakten foto's van ons samen met hem en hij zette zijn handtekening op alles wat wij hadden meegenomen. Ook dit keer werden we door het publiek enthousiast ontvangen en na de show wisselden we onze adressen met elkaar uit zodat ik de foto's naar hem kon opsturen.

Ik stuurde Billy een mooie brief met foto's van ons en zijn optreden waarop hij mijn een brief terugstuurde met foto's van hem met handtekeningen erop die ik moest uitdelen aan wat vrienden en vriendinnen van me. Hij schreef ook dat mijn brief de mooiste brief was die hij ooit van een fan had gekregen en dat ik de groeten moest doen aan die andere groene mannetjes. Zo af en toe volgden er nog wat briefwisselingen tussen ons, want e-mail deden we toen nog niet aan.

Billy en The Little Green Men in Maastricht, op 7 april 2001

JAN;

I WANT TO THANK YOU FOR THE NICEST PACKAGE I HAVE EVER RECEIVED. THE FLYIN' SAUCER BOOKLET WAS THE GREATAST. YOU ARE QUITE AN ARTIST. AND THANKS AGAIN FOR THE GREAT PERFORMANCE AT EINDHOVEN, AND HEMSBY - WHAT AN ACT. YOU GUYS ARE GREAT. GIVE MY BEST REGARDS TO DAAN & WHITEY, ^{Martin} FANTASTIC TRIO, "GREAT LITTLE GREEN MEN" I HAVE WRITTEN A NOTE AND SIGNED THE PAGES TO TINA & MIRIAM HOPE THEY LIKE THEM ALSO, I HAVE ENCLOSED PHOTO'S TO ALL OF YOU. PASS THEM AROUND. SHOULD I COME BACK TO EUROPE, I HOPE YOU ARE THERE. THANKS FOR YOUR FRIENDSHIP. Sincerely

De brief van Billy Lee Riley aan Jan

Op 7 April 2001 zou Billy weer in Nederland optreden, dit keer in Maastricht en het zou ook zijn laatste optreden in Nederland worden. (Red., FF: op het optreden in 2007 in Roermond na!) Het werd de laatste keer dat mijn vrienden en ik hem zouden begeleiden als The Little Green Men. Dit keer waren we zelfs met zijn vijven. Behalve ikzelf waren de nieuwe groene mannen Randy en Raymond. Verder was ook weer Martijn van de partij en Martin die net als ik de eerste keer in Hemsby had meegemaakt. Daan kon dit keer niet en niemand wist waar Whitey woonde maar in ieder geval niet meer in Nederland. Ook dit keer gingen we tekeer als beesten op het podium en tijdens het boppen stapte ik op de bedrading van de gitaarversterker waarop Tjarko's gitaarsolo volledig in de soep liep. Later heb ik nog mijn excuus aangeboden maar Tjarko moest er wel om lachen en zat er niet zo mee. Dit optreden kun je terugzien op YouTube: Billy Lee Riley Flyin'

Saucers Rock And Roll en dan valt het op dat er geen gitaarsolo te horen is. Je kunt zien dat Billy's rode jas mooi afsteekt bij onze groene pakken!

Ik schreef in die tijd fanatiek voor Boppin' Around en vond het leuk om reclame te maken voor ons magazine, vandaar een geposeerde foto van Billy Lee Riley met een Boppin' Around in zijn handen en ik met mijn groene kleding aan, niet wetend dat mijn gulp nog open stond...

Billy en Jan op 7 april 2001 in Maastricht

Enkele jaren geleden, in november 2003, zou ik Billy voor de laatste keer tegenkomen op de Rhythm Riot. Dit was dus 10 jaar nadat ik hem voor het eerst had ontmoet. Dit keer had ik niemand gebeld om ons als groene mannen uit te sloven. Ik kende geen geschikte kandidaten die naar de Rhythm Riot zouden gaan en ook dit konden doen. Bovendien vond ik de Rhythm Riot ook niet het juiste festival daarvoor, en ik had gelijk. Billy Lee Riley's optreden was ook anders dan al de andere optredens, met veel rhythm & blues waardoor het misplaatst zou zijn om nog als gekken op het podium te springen. Wel liep ik na het optreden even naar hem toe terwijl hij handtekeningen zat uit te delen. Hij herkende me nog, maar een lang gesprek hadden we niet want er klaagden teveel mensen omdat ik in de rij fans was voorgepiept... Toch gaf het mij een fijn gevoel dat zo'n populair artiest op leeftijd mij na al die jaren nog kende.

En dus deed het mijn net wat meer toen ik hoorde dat hij overleden was dan een willekeurige andere rock 'n' roll artiest. Billy Lee Riley was net als Ronnie Dawson een fijne rock 'n' roll artiest zonder kapsones of moeilijk gedrag. En ik ben er trots op om te vertellen dat Billy Lee Riley voor 10 jaar een goede kennis van me was.

Jantje Blue-Cap